

CLAIRE DOUGLAS

ZMIZELÉ DÍVKY

Některé cesty vedou přímo do pekla

THRILLER

☰ KNIHA ZLIN

Zmizelé dívky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Claire Douglas

Zmizelé dívky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CLAIRE DOUGLAS

ZMIZELÉ DÍVKY

Přeložila Petra Krámková

≡ KNIHA ZLIN

The Girls Who Disappeared
Copyright © Little Bear Artists Ltd., 2022
All rights reserved.

Translation © Petra Krámková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-791-8
ISBN e-knihy 978-80-7662-798-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-799-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-792-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Mým čtenářům

Nehoda

Listopad 1998

Zpívaly si. Opilé. Veselé. Právě tohle si později Olivia vybavovala úplně nejživěji. To, jak šťastné její kamarádky byly.

Sally seděla vpředu. Sedávala tam vždycky. Prohlašovala, že vzadu se jí dělá špatně. A jelikož byla Oliviiina nejlepší kamarádka, zdálo se přirozené, aby seděla právě tam. Sally klábosila o Malovi, klukovi, který se jí líbil a který ji konečně pozval na rande, což Olivii nepřekvapovalo. Muži se kolem Sally točili odjakživa, přitahováni jejíma obrovským a tmavým očima a temperamentem – dokonce i Oliviiin vlastní kluk Wesley. Právě tohle bývalo jejich jablkem sváru, tenkým ledem, na který nebylo – pro dobro jejich přátelství – radno se pouštět.

Sally mluvila nahlas, vzrušeně a tak trochu drmolila, když líčila, jak ji Mal pozval na cider. Olivia ji přes hrající rádio a stále hlasitější bubnování deště, který houstl každou minutou, sotva slyšela.

Tamzin a Katie seděly vzadu a kolem nich se vznášel odér parfému a chlastu, oči měly orámované rozmazanými šmouhami řasenky a z nepřítliš hřejivých kabátů jim vykukovaly výstřihy krátkých flitrovaných topů. Držely se kolem ramen, jako

kdyby ještě pořád pařily u Ritzeho, a krákoraly skladbu „Two Became One“ od Spice Girls.

Olivii se sevřelo srdce. Slibovaly, že dnes to s pitím nebudou přehánět. Ale Tamzin je vyhecovala. Olivia ji zahlédla, jak na baru objednává dvojité panáky a přitom pohazuje dlouhými peroxidově blond kadeřemi v naději, že za ni zaplatí některý z jejích mnoha obdivovatelů. Což se také obvykle stalo. Byla úplně jiný typ krásy než Sally: v barevných wonderbra podprsenkách a minisukních, které jí sotva zakrývaly zadek, působila odvážněji a vyzývavěji.

Když Olivia ten večer vyrážela, aby kamarádky vyzvedla, vůbec nepršelo. A ve chvíli, kdy zhruba před deseti minutami odcházely z klubu, sotva mrholilo. Ale teď už lilo tak, že Olivia přestávala vidět na silnici před sebou. Po obou stranách čelního skla stékaly potoky vody, a i když stěrače běžely naplno, neviděla prakticky nic. Temná a všepohlcující cesta se před nimi táhla donekonečna, jako kdyby prolétaly černým vesmírem. Dokonce ani dálková světla nedokázala proříznout zvedající se mlhu, která se nad silnicí začínala valit podobně, jako když otevřete nádobu se suchým ledem.

Dnes byla s odvozem na řadě Olivia, a proto celý večer upíjela z jediné sklenky vína. Právě teď, zatímco jejím malým Peugeotem 205 zmítaly silné poryvy větru, ji ale jeho kyselá chuť pořádně dráždila v krku. Obvykle nebývala při řízení nervózní, ale řidičský průkaz dostala teprve před pár měsíci. A dnes v noci měla divný pocit. Tuhle cestu nesnášela i za normálních okolností. Dávlova štreka se táhla přímo skrz hustý les a vysoké buky a jedle, tyčící se po obou jejích stranách, v ní vyvolávaly tísnivý pocit. O kus dál se nacházely známé menhiry a kolem nich se rozprostíralo jejich malé městečko, důmyslná past na turisty plná mystických krámků a čajoven.

Hudba z rádia úplně zanikala v bubnování deště, který se jako ostré jehličky zabodával do asfaltu. Olivia svírala volant tak pevně, až jí klouby úplně zbělaly. Průtrž už dosáhla takové intenzity, že ostatní náhle přestaly zpívat a Sally zesílila zvuk.

„Ztlum to,“ štěkla po ní Olivia a Sally bez odmlouvání poslechla. Olivia ve tmě nemohla vidět její výraz, ale byla si naprosto jistá, že se kamarádky dotkla. Pocítila bodnutí lítosti, nedělalo jí žádnou radost Sally ubližovat.

„To je ale noc!“ křikla Katie, naklonila se a chytila se Olivii hlavové opěrky. „Podívejte se na ten liják.“

„Můžeš si sednout zpátky?“ Olivii hlas zněl neobvykle úsečně. Katie byla nejstarší, platila za vůdkyni party a nesnášela, když jí někdo diktoval, co má dělat. Olivia jí neviděla do tváře, ale živě si představila, jak pohlédla na Tamzin a obrátila oči v sloup. Ať tak, či tak alespoň zaslechla, že se s žuchnutím vrátila na vlastní sedačku. Nebyly připoutané.

„Doufám, že se mi Mal zítra ozve,“ začala Sally ve snaze prolomit napětí, ale znělo to dost zakřiknutě. „Slíbil, že zavolá a – do prdele! BACHA!“

Někdo stál uprostřed silnice.

Všechno se seběhlo ráz naráz: Olivia dupla na brzdu a strhla volant. Auto dostalo smyk a roztočilo se, koly se zachytilo o násep a za řinčení kovu, brousícího se o asfalt, se přetočilo na střechu. Po chvíli se zastavilo ve škarpe. Olivia zaslechla křik kamarádek a pak jí nohama projela ostrá bolest. V tu chvíli omdlela.

Když se probrala, auto znovu stálo na kolech. Hodiny na palubní desce zářily do tmy jantarovým světlem: 01:10. Jak dlouho byla mimo? Všude vládlo mrtvé ticho. Kamarádky nevydaly ani hlásku. Srdce se jí rozbušilo, když si všechno vybavila. *Proboha! Proboha! Jsou v pořádku? Jsou zraněné? Srazila jsem toho člověka na silnici?*

Olivia se pokusila pohnout, ale zaúpěla bolestí. Jednu nohu měla přiskřípnutou pod hřídélí volantu, která se ohnula a uvěznila ji na místě. „Sally?“ Otočila se k sedadlu spolujezdce. Bylo prázdné. Kam se poděla Sally? Pokusila se ohlédnout za sebe, otáčela krkem směrem k zadním sedadlům a děsila se, že možná uvidí Katie a Tamzin mrtvé, ale byly pryč. Když si to uvědomila, začala propadat panice.

Zůstala v autě sama.

Odešly pro pomoc? Ale byly úplně mimo civilizaci a Katie s sebou měla mobil, svoji růžovou nokií. Byla na ni patřičně pyšná. Z jejich čtveřice měla tu nejlepší práci: farmaceutická asistentka. Jedna z nich by s ním určitě zavolala policii nebo záchranku. Jenomže zmizely i kabelky. V autě nezůstalo vůbec nic, co by naznačovalo, že v něm kdy seděl někdo další. Ale přece by ji jen tak neopustily. Alespoň jedna by s ní zůstala. Určitě Sally. Její nejlepší kamarádka.

Olivia se nekontrolovatelně roztřásla, zcela paralyzovaná strachem a bolestí, a jako by dostala ledovou sprchu, když si uvědomila, jak k nehodě došlo: postava uprostřed silnice, která teď zela prázdnotou, kam až se v temnotě dalo dohlédnout.

Kdo to byl?

A kam se poděly její kamarádky?

DEN PRVNÍ

1

Jenna

Hlasová poznámka: Pondělí 26. listopadu 2018

Đáblova štreka je zcela příznačné jméno pro tuhle dlouhou, přímou silnici první třídy, která se táhne až do městečka Stafferbury ve Wiltshiru. Za dlouhá léta na ní byla nahlášena celá řada podivných událostí: nevysvětlitelné nehody, zdánlivé sebevraždy, zjevení tajemné postavy v kapuci nebo dětský pláč uprostřed noci. Ale žádná z nich není záhadnější než případ Olivie Rutherfordové, od kterého tenhle týden uplyne právě dvacet let. Tři mladé ženy zmizely z havarovaného auta a od té doby je už nikdo nespátril...

Pozastavím nahrávání a snažím se nasát okolní atmosféru. Na téhle silnici je skutečně něco tajuplného. Vypadá to, že vede přímo středem hustého lesa, a po obou stranách nevidím nic jiného než neprostupný porost vysokých jehličnatých stromů, které se vypínají k dořialova zbarvené obloze, obtěžkané nacucanými černými mračny. Dosud jsem nikde nezahlédla žádné domy ani stavení. Mohla bych být klidně někde

ve Skandinávii spíš než uprostřed Wiltshiru. Zaparkovala jsem na krajnici už před deseti minutami a za tu dobu kolem projela jen dvě další auta.

Periferním pohledem zachytím pohyb a leknutím nadskočím. Srdce se mi rozbuší, skrz okénko spolujezdce na mě zírá muž. Musel se vynořit přímo z lesa. Vypadá jako čerstvý padesátník, nebo jen o trochu starší: tvář zbrázděná vráskami, neupravený plnovous, huňaté šedé obočí, vykukující zpod rybářského klobouku. Kulatá záda má zahalená do dlouhého pláště do deště, který mu končí až v půli lýtek. Na vodítku drží bílého psa, zřejmě vipeta, který má jen tři nohy a hnědý flek na levém oku. Pes mě sleduje duchaplným pohledem. Natáhnu se do kabelky pro pepřový sprej a nenápadně si ho zastrčím mezi stehno a sedadlo.

Muž rukama naznačí stažení okénka. Otevřu jen na milimetr a prst nechám na tlačítku. Do nosu mě udeří vůně borovic mísící se se zápachem nepraného oblečení.

„Můžu vám nějak pomoci?“

„Zrovinka sem se chtěl zeptat na to samý,“ zavolá se silným západním přízvukem. „Máte poruchu? Tady byste neměla stavět. Není to bezpečný na týchle silnici takhle samotná.“ Vpředu mu chybí zuby.

Shora zaduní hrom, hluboké zavrčení bestie, které mi na kličdu rozhodně nepřidá.

„Já jsem...“ zaváhám. Možná bude nejlepší, když si informaci o tom, že jsem novinářka, zatím nechám pro sebe. „Jsem na cestě do Stafferbury.“

„Zabloudila ste?“

„Ne. Zastavila jsem jen, abych něco... vyřídila.“ Mám obavy, že to zní trochu moc neurčitě.

„Tak to jo.“ Zamračí se a podezíravě si změří moje moderní Audi Q5, než se jeho pohled vrátí zpátky ke mně. Má velmi

tmavé oči, skoro černé. „No, Stafferbury je už jen pár milí dál po týhle cestě. Nemůžete to minout.“

„To je skvělé, díky.“

Rychle zavřu okénko, abych ho odradila od jakýchkoli dalších otázek, a ruce se mi třesou, když sahám po řadičím páce. Z travnaté krajnice vystřelím tak rychle, až pneumatiky zakvílí. Ve zpětném zrcátku vidím, jak muž stále stojí na místě se psem u nohy a zírá za mým odjíždějícím autem.

Když dorazím do Stafferbury, cítím se už o trochu méně vyplašená. Městečko vypadá přesně tak, jak jsem si ho představovala. Stejně jako na černobílých fotografiích, které jsem si prohlížela, než jsem vyrazila na víc než dvě stě mil dlouhou cestu z Manchesteru. Od roku 1890 se prakticky nezměnilo, i když menhiry jsou samozřejmě zase o trochu starší. Právě ty jsem uviděla jako první. Stojí v rozbahněném poli po mé pravé ruce asi v pětimetrových rozestupech a vytvářejí rozlehlý a nevzhledný polokruh, podobající se dásni plné křivých zubů. Na první pohled nejsou zformované do žádné zřejmé stavby jako třeba Stonehenge. Dokonce i z téhle vzdálenosti je vidět vrstva mechu, která kameny pokrývá jako zelený zubní plak.

Rodina s dětmi ve veselých holínkách, navlečená do zářivě barevných pláštěnek, a s malým psíkem na vodítku se drápe po schůdcích přes plot na pole s kameny. Představím si, co by tady tomu říkal Finn. Vzpomínka na mého rozcuchaného desetiletého syna, která mi bleskne hlavou, ve mně vyvolá takovou vlnu stesku, až to téměř zabolí. Od rozchodu s jeho otcem jsem na odloučení zvyklá – nic jiného mi nezbyvá, jelikož o něj pečujeme střídavě. Ale nesnáším to. Jako kdybych nebyla kompletní.

Hlavní ulice má tvar podkovy a mezi oběma větvemi silnice stojí válečný památník. Kromě cesty, po které jsem právě přijela, je tu ještě druhá, mířící z města ven, která se vine jako had

mezi dvěma středověkými budovami, z nichž jedna patří nárožní hospůdce se zlověstným názvem U Havrana. Z cedule, která nad ní visí – obrovský černý pták s hrozivými korálkovými očima na ocelově šedé obloze – mi naskočí husí kůže. Podle navigace tahle cesta pokračuje na okraj městečka a dál na venkov.

Ubytování jsem sehnala v lesní chatce, která na webu vypadala krásně a moderně. Chtěla jsem si nejdřív prohlédnout hlavní ulici, než zamírím právě tam, takže jsem schválně minula odbočku z Ďáblovy štreky, ale teď už se obracím zpátky. Pokračuju dál městem, které už je vyzdobené na Vánoce, a prohlížím si malé krámky nabízející mystické ozdoby, šperky a vonné tyčinky. V jednom z tudorovských domků zahlédnu kavárničku pojmenovanou Čajovna u Bey, dál pár obchodů s oděvy, v jejichž výlohách se to hemží batikovanými tričky a sukněmi s trásněmi, a nakonec krámkem jistě Madam Tovey, která slibuje (alespoň podle obrovské venkovní cedule doplněné ilustrací tarotových karet), že každému dokáže předpovědět budoucnost. Je to malebné městečko, maličké a svérázné se všemi svými tudorovskými domky, dlážděnými uličkami a vánočními světélky, mihotajícími se za vitrážovými okny. Chápu, čím přitahuje turisty, zároveň však působí poněkud omšele. Trochu jako chudý příbuzný známějšího Avebury. Velkoryse si pomyslím, že možná přes léto tu bývá rušněji. Koneckonců je chladné listopadové pondělí a vidím tu sotva pár lidí.

Jako na povel se spustí prudký, divoký liják, který začne hlasitě bubnovat do střechy auta. Všimnu si mladého páru, rozesmátá dvojice se drží za ruce a úprkem zapluje do nejbližšího obchodu. Pocítím náhlé bodnutí závisti. S Gavinem jsme kdysi bývali přesně takoví. Míjím válečný památník, kameny mám teď po levé straně, a vyjíždím z hlavní ulice zpět na zlověstnou

Ďáblovu štreku. Necelou půlmíli od pole menhirů se od silnice odděluje lesní cesta, po které se dostanu ještě hlouběji mezi stromy. Když na ni odbočím, bleskne mi hlavou, jestli není až příliš odlehlá. Možná jsem si raději měla rezervovat nocleh se snídaní v penzionu ve městě.

Po několika stech metrech dorazím k chatce, podobající se těm, které si můžete pronajmout v borových a jedlových hájích prázdninových plážových vesniček. Zpomalím, abych se mohla lépe podívat na jméno na vchodových dveřích. Kapradina. Já bydlím ve Zvonku, i když vůbec netuším, kde by to mělo být. Myslím, že o kus dál stojí dvě nebo tři další chatky, ale těžko říct kvůli lijáku, který mi buší na sklo, a cloně stromů táhnoucí se, kam až oko dohlédne. Když jsem telefonovala s majitelem Jayem Knaptonem, abych si udělala rezervaci, vysvětlil mi, že komplex ještě není dokončený a že po lese je v tuhle chvíli roztroušeno jen zhruba půl tuctu chatek. Zdálo se, že na něj udělalo dojem, když jsem mu sdělila, za jakým účelem přijíždím.

Jedu dál a pneumatiky mi místy v bahně prokluzují. Doufám, že první chatka, Kapradina, je obsazená, ačkoli vypadá téměř jistě prázdná. Pomyšlení na to, že bych měla bydlet sama v lese, se mi nezamlouvá. Když se blížím ke druhé chatce, zpomalím a snažím se přečíst jméno na dveřích. Zvonek. S úlevou k ní odbočím. Příjezdovou cestu tvoří jen zatravňovací rohož, a když vystoupím z auta, podpatek mi projede skrz ni. Co mě to napadlo vzít si do lesa boty na podpatcích? Díky bohu, že alespoň vzadu v kufru mám holínky. Chvíli jen tak postávám a prohlížím si chatku. Déšť, který se mi vsakuje do vlněného kabátu a máčí mi vlasy, mě v tuhle chvíli absolutně nezajímá. Jsem paralyzovaná vzpomínkami na naši loňskou vánoční rodinnou dovolenou v prázdninové vesničce. Finn byl tak nadšený – říkal, že bydlíme v lesním domku. Sevře se mi srdce

z pomyšlení, že už nikdy nemusíme zažít žádnou rodinnou dovolenou ve třech, dokonce ani Štědrý den strávený společně. Odteď už to bude jen Finn se mnou, nebo se svým otcem – a za čas i s Gavinovou novou partnerkou. Protože, přirozeně, nějaká nová přítelkyně určitě přijde, jestli už náhodou dávno není. Proč jinak by mi Gavin jednou pozdě v noci před čtyřmi měsíci oznámil, že potřebuje trochu „odpočinku“ od našeho patnáctiletého manželství? A od devatenácti let vztahu? Proč jinak by se odstěhoval do garsonky poblíž svojí kanceláře?

Takhle jsem si svůj život nepředstavovala. Takovou budoucnost jsem nechtěla.

Stále je to pro mě hořká pilulka. Běsním z pomyšlení, že mě někdo takhle vytrhl ze života, který jsem si vybuodovala a který jsem milovala. Že se naše malá rodina rozpadla. Tohle jsem si pro našeho syna nevysnila. Ani pro sebe. Občas bych chtěla Gavinovi strašně ublížit – potrestat ho, zabránit mu vídat syna – až mě to úplně užírá zevnitř. Přitom je mi jasné, jak je to ode mě nefér a sobecké. To by si Finn nezasloužil. Vím to. Vím. A nikdy bych to neudělala. Ale ten vztek... Zhluboka se nadechnu. Seber se, Jenno, řeknu si. O tomhle všem teď nebudu přemýšlet. Nemůžu se v tom začít šťouurat. Jsem tady, abych odvedla svoji práci. Taková příležitost může nastartovat moji kariéru a nemíním ji zahodit kvůli emočnímu zmatku, se kterým teď kvůli Gavinovi zápasím.

Otočím se k autu a s klapnutím otevřu kufr, abych si vyndala velkou cestovní tašku. Váží snad tunu a v duchu se proklínám za to, že jsem si toho s sebou nabalila tolik. Gavina, který vždycky potřeboval jen to nejnnutnější, jsem tím vždycky přiváděla k šílenství. Já si ráda sbalím věci pro všechny eventualy a bez kulmy se nehnu ani na krok. Chatka má malou krytou verandu, kam se na chvílku schovám, než se mi podle ubytovacích instrukcí podaří osvobodit klíč ze zakódované

schránky na stěně. Vstupní chodba je vyhřátá a přívětivá, vybavená věšákem na kabáty, polstrovanou lavicí a proutěným botníkem. Pověsím si mokrý kabát a sednu si na okraj lavice, abych se zula.

Otevřený interiér je ještě hezčí než na fotografiích: bílé stěny, dřevěné podlahy, které musí být díky podlahovému vytápění krásně vyhřáté, moderní oranžová pohovka do L, koberečky z ovčí kůže, heboučké deky i polštáře. Na zdi visí hlava jelena z textilu, která má kolem paroží omotaná barevná vánoční světélka, z čehož by byl Finn úplně paf. V obývací části se nachází otevřený krb s hromádkou polínek, naskládaných ve vedle stojícím košíku, a za pohovkou se krčí malý jídelní stůl. Za obývákem se rozkládá bíle lakovaná kuchyně, která nabízí výhled na příjezdovou cestu. Pracovní desky má ze šedého kamene a uprostřed stojí ostrůvek s barovými židličkami na chromovaných nohách. Prohlížím si vybavení: luxusní audio systém, který bych nedokázala ani zapnout, ovšem kdyby byl se mnou Gavin, spustil by ho během minuty, kohoutek s okamžitým ohřevem vody a až děsivě špičkový sporák s varnou deskou. Já jsem spíš ze staré školy. Bloumám zpátky do obýváku a odsud chodbou k ložnicím. První je velká s koupelnou a hned vedle menší se dvěma postelemi. Když hodím svou tašku na širokou manželskou postel, snažím se nemyslet na Finna a na to, jak by byl ze všeho tady nadšený.

Vrátím se do obýváku a vytáhnu z kabelky mobil. Vyfotím zblízka jelení hlavu, abych ji poslala Finnovi, a pak otevřu dveře a pořídím fotku okolí. V tu chvíli jsem opravdu vděčná za zastřešenou verandu. Povede se mi obrázek lesa v dešti, na kterém se slévají ostré obrysy stromů s fialovými záblesky mezi větvemi, dodávajícími fotografii dokonalou atmosféru. Později si ji nahraji na instagram. Určitě pomůže vzbudit zájem o spuštění chystaného podcastu.

Podcast byl můj nápad. Už v okamžiku, kdy mi před několika měsíci na stole přistála tisková zpráva, mě doslova posedla touha dozvědět se o tomhle případu úplně všechno. A překvapilo mě zjištění, že s výjimkou konce devadesátých let a několika prvních roků jedenadvacátého století zůstal téměř zapomenutý. Vzpomínám si, že když k události došlo, táhlo přítelkyním Olivie Rutherfordové na dvacet, stejně jako mně, a jakmile jsem se zadívala na pomuchlanou tiskovou zprávu, věděla jsem, že si to musím vzít na starost – ne to jen odbýt zběžným článkem o třech odstavcích na webu BBC, který by splnil povinnost zmínit dvacetileté výročí, ale věnovat tomu skutečně důkladnou investigativní práci. Naštěstí moje editorka Layla z kanceláře v Salfordu souhlasila s tím, že jde o perfektní příležitost pro jejich novou streamovací službu, a tak mě vyslala, abych získala tolik informací a natočila tolik rozhovorů, kolik jen budu schopná. Po návratu do Manchesteru mi Layla pomůže všechno roztrídít do šestidílné série. Z téhle nové výzvy jsem nadšená, protože ačkoli jsem reportérkou už sedm let, ještě nikdy předtím jsem žádný podcast nepřipravovala, ani neuváděla.

Zabouchnu dveře, déšť nechám za sebou a vrátím se do kuchyně, kde si na kuchyňskou linku odložím telefon, postavím se ke dřezu a zadívám se z okna do lesa. Snažím se nemyslet na to, že je to pohled stejně tak úchvatný jako depresivní. Mám částečný výhled na sousední chatku, ukrytou o něco hlouběji v lese, z většiny neviditelnou až na pravý bok s úzkým obdélníkovým oknem. Svítí se v něm a jeho žlutá záře mě uklidňuje. Uleví se mi, že nakonec přece jen nebudu v lese sama. Ještě nejsou ani čtyři hodiny odpoledne.

Napustím si horkou vodu z luxusní baterie, vděčná, že majitel myslel i na mléko, máslo, chléb a čaj v sáčcích, posadím se ke stolu a vytáhnu z tašky pracovní dokumenty, které roz-

ložím před sebe. Vytiskla jsem si staré novinové články z listopadu 1998, kdy ony tři dívky zmizely, a fotografii Oliviiina zdemolovaného Peugeotu 205. Je zázrak, že z něj vůbec někdo vyšel živý.

Proud mých myšlenek přeruší psí zaštěkání a já se postavím, abych lépe viděla z okna. Zahlédnu, jak z protější chatky vychází postava s velkým německým ovčákem na vodítku. Těžko soudit, zda jde o muže, nebo ženu, protože má na sobě kabát se špičatou kapucí uvázanou těsně pod bradou, ale ať je to, kdo chce, je dost vysoký. Přistoupím blíž k oknu a nakloním se přes dřez, abych měla lepší výhled. Postava pár vteřin postává v dešti a pak pohlédne mým směrem. Otočí se napravo a vyrazí po cestě hlouběji do lesa, pes na vodítku ji vleče kupředu.

Zatáhnu závěsy a vrátím se k práci. Ignoruji stíny tančící v koutech místnosti pevně rozhodnutá příliš si nepřipouštět fakt, že jsem sama na místě, kde se dějí podivné věci a kde lidé mizí beze stopy.

2

Olivia

Hustě prší a kapky bubnují na záda Olivii nepromokavé bundy, zatímco se sklání, aby vyčistila koňské kopyto. Trápí ji bolest v kolenu a lýtku. Jako obvykle v takovém počasí. Je jí jasné, že pokud si nepospíší, pod váhou Sabrininy nohy se jí co nevidět podlomí její vlastní. Jediné světlo vychází z blízkající žárovky u stropu stáje a je tak slabé, že Olivia sotva vidí na to, co dělá. Ne že by to potřebovala. Vyčistit kopyto by dokázala i poslepu.

Od nehody Olivia upřednostňuje společnost koní před tou lidskou. Spolehlivou, bezpečnou a uklidňující. Koně vás nenechají na holičkách, nesoudí vás, nenaštvou se na vás, nejednají nefér a nemanipulují. Neodsekávají, nechrlí na vás krutosti ani vás nenutí k něčemu, co se vám nelíbí. S koňmi přesně víte, na čem jste. Od té doby, co se zotavila z následků nehody, byla Olivia mezi koňmi prakticky neustále, což nebylo nijak složité s ohledem na fakt, že její matka vlastní jedinou jezdeckou školu ve městě a velké stáje. Za volant od oné osudné noci nesesdla, ale na koních by mohla jezdit pořád. Oni jsou její svoboda.

Nezaslechne, že se k ní matka přes dvůr blíží, dokud se nezastaví se zachmuřeným výrazem ve tváři a svazkem ohlávek přehozeným přes rameno těsně vedle ní. Olivia vzhledne a postaví Sabrininu nohu zpátky na zem.

„Jsi v pořádku, zlatíčko? Vypadáš unaveně. Nebude lepší to tady už zabalit?“

„Jsem skoro hotová.“

„Dobře. Já už končím, půjdu nachystat pečené brambory. Máš se ještě sejít s Wesem?“ Šedivějící drdol má matka tak těsně připlácnutý k hlavě, že připomíná postavičku z lega. Kapka deště stékající jí dolů po obličejí si neomylně hledá klikatou cestičku až na špičku nosu.

„Ne, dneska ne.“

„Fajn. Můžeme si pustit další díl *To jsme my*.“ Přesně tohle Olivia dnes v noc potřebuje. Zachumlat se pod deku s jídlem, které má ráda, a koukat na oblíbený seriál. Dokonalý únik. Matka pokračuje dál k sedlárně.

Sabrina řehtá a frká obrovskými nozdrami a dech se před ní sráží v obláčcích páry. Olivia zaboří hlavu do koňské šjíje. Vůni koní miluje, teplou a vlhkou. Zavede koně zpátky do stáje, odepne chomout, rychle kartáčem přejeđe samet Sabrininy kaštanové srsti a přes záda jí přehodí deku. Napadne ji, jestli si matka vzpomněla, že ve středu bude výročí.

Dvacet let. Sotva tomu vůbec může uvěřit. Občas má pocit, jako by se to stalo včera. A jindy zase, jako kdyby to patřilo do jiného života,

Teď, když všichni odešli domů, působí dvůr temně a zlověstně. Měla by na to být už zvyklá, ale není. Na to si nezvykne nikdy. Tma jí k smrti děsí, tak to prostě je. Odjakživa. Možná že kdyby se tak nebála, kdyby projevila víc odvahy už tenkrát v roce 1998 a řekla pravdu, mohly tady její kamarádky ještě být.

Vychází ze stájí a kužel světla z její baterky dopadá na zmáčený beton. „Dobrou noc, zlatíčko,“ zašeptá, když zavírá závoru na dveřích a vítr si zatím pohrává s cípem její bundy. Otočí se směrem k sedlárně. Vládne tam ticho a tma. Matka se už musela vrátit domů. Olivia si nervózním pohledem přeměří bránu z pěti vodorovných latí, která odděluje jezdeckou školu od domu. Bezpečnostní světla už zhasla a v dálce září jediné okno. Prostranství odsud až k domu působí tak temně a rozlehle, až ji zamrazí. Déšť je teď prudší a buší do plechových střech stájí v rytmu kvapíku. Čepici si stáhne co nejnižší přes světlé vlasy. *Dělám to přece každý večer*, připomene sama sobě (i když daleko častěji na ni matka čekává), a dnešek není nijak výjimečný. Co sejde na tom, že zrovna na středu připadá výročí, nebo že v posledních několika týdnech cítí ve městě vibrace čehosi, co nedokáže dost dobře pojmenovat. Opakuje si to stále dokola, když chvátá směrem k bráně tak rychle, jak jen jí levá noha, na kterou kulhá, dovolí, a kuzelem světla z baterky klouže po cestě před sebou a osvětluje kapky deště.

Když dorazí k bráně, otevře petlici a přitom skloní baterku. Brána se jí za zády zabouchne a v tu chvíli se někdo vynoří přímo před ní. Ze tmy nad ní zasvítí bílá tvář. Olivia vykřikne a s úlekem uskočí.

„Liv, ty blbko, to jsem já,“ ozve se známý hlas. Wesley. Je to jenom Wesley. Samozřejmě. V ruce drží veliký deštník a přikročí k ní, aby ji pod něj schoval. „Jsi úplně promočená, hlupáčku,“ poznamená a v ochranném gestu ji obejmě kolem ramen a přitiskne si ji k sobě tak, že se může sotva nadechnout. „Tukal jsem u vás a tvoje máma říkala, že ještě něco dokončujuješ.“

„A co tady vůbec děláš?“ křikne na něj přes déšť. „Myslela jsem, že dneska večer máme volno.“

Vede ji k domu a poryvy větru a deště s nimi cloumají sem a tam. „Chtěl jsem tě vidět. To je snad zločin?“ Jeho hlas se nese silným větrem. „To je noc úplně na hovno.“ Olivia souhlasně přikývne, i když ji ve tmě nemůže vidět, a přitulí se k němu. Hlavu má přesně na úrovni Wesova ramene a jeho výška a mohutnost jí připadají uklidňující navzdory síle, s jakou jí rukou objímá kolem pasu. V náhlém úleku si uvědomí, že takhle pevně ji podpíral celých uplynulých dvacet let. Překvapuje ji, že je pořád ještě tady. Jejich vztah – který se nikdy neposunul ani o krok dál než do fáze randění, ačkoli jim už táhne na čtyřicet – mu nejspíš vyhovuje. Hádá, že to musí být tím. Častokrát o tom po večerech přemýšlela, sama ve své ložnici v domě, v němž vyrostla. Ale má pocit, že žije život, který se zastavil v okamžiku oné nehody. Jako kdyby uvízla v čase, neschopná pohnout se dál, překonat to a dospět. Takže je zcela přirozené, že i její vztah s Wesleyem uvázl na mrtvém bodě. Ví, že si ostatní myslí, jak je divné, že se nikdy nevzali, nebo alespoň nesestěhovali k sobě. Ale právě takový život si podle všeho zaslouží, protože ona je pořád tady, zatímco její kamarádky už ne.

Dál už pokračují po cestě k matčinu domu, podivně poslepanému stavení s oblázkovou fasádou, mlčky. Vpadnou do prosklené přístavby, která je trochu cítit nošenými botami a pryží a nad hlavami se jim pohupuje holá žárovka. Wesley zabouchne dveře jako hradbu proti rozmarům větru a deště a Olivia má pocit, že jí z náhlého ticha začalo zvonit v uších.

„Co tvoje noha?“ zeptá se Wesley, když zavře obrovský deštník a mrskne s ním do kouta. Jeden z drátů se vyvlékne z koncovky.

Olivia si prohmatá koleno. Bolí ji tak moc, až se jí chce křičet. „Asi si vezmu léky proti bolesti,“ odpoví. Posadí se na dřevěnou lavičku a on jí pomůže vyzout boty. Zvládla by to sama,

ale ví, že se rád cítí užitečný. Po nehodě strávila půl roku na vozíku a Wesley byl jejím ochráncem, když ji vozil po úzkých uličkách Stafferbury a jako štít odrážel nevíтанé komentáře i pozornost.

A totéž dělá doteď.

Vzhlédne k ní s vážným výrazem v modrých očích a trochu nakloní hlavu, bradu odhodlaně zvednutou. Natáhne se k ní a vezme její ruce do dlaní. „Mluvil jsem s Ralphem,“ oznámí ponuře, „a přišel jsem tě varovat.“

„Varovat mě?“ Pocítí záchvěv paniky.

„Čmuchať tady nějaká novinářka. Pamatuj na to, na čem jsme se domluvili, jasné? Žádné rozhovory.“ Když nic neříká, zeptá se znovu, tentokrát o dost ostřeji. „Ptal jsem se: *jasné?*“ Sevře jí ruce ještě pevněji, což v ní vyvolá pocit zvířete lapeného do pasti.

Přikývne a spolkne hořkou pilulku úzkosti a pochybností. „Jasné.“

3

Jenna

Je po půlnoci, sedím u kuchyňského stolu už celé hodiny a procházím staré články a fotky. Šálky čaje prokládám sklenkami svařeného vína, které jsem si přivezla z Manchesteru. Gavin neměl rád, když jsem příliš popíjela, protože on sám je zapřísáhlý abstinents. Po očku pohlédnu na svou prázdnou sklenku. Teď už je to stejně jedno, ne? On tady není. Můžu pít, jak se mi zachce. Jenomže to není triumfální pocit. Povzdechnu si a odsunu stranou dokumenty, kterými jsem právě listovala. Titulek na mě přímo křičí: „ZMIZELÉ DÍVKY: CO SE ASI STALO SE TŘEMI NEZVĚSTNÝMI?“ Je to nabubřelý článek z doby asi před pěti lety, který se tváří jako investigativní reportáž, ačkoli mám dojem, že jde jen o soubor informací poslepaných z pár dobových článků. Pochybuji o tom, že jeho autor vůbec Stafferbury navštívil.

Brýle na čtení si zapíchnu do vlasů a promnu si unavené oči. Už dřív ten večer, po několika neúspěšných pokusech a jednom spáleném prstu, se mi podařilo zapálit oheň v krbu a jeho praskání a teplo plamenů ve mně vyvolávaly pocit, že nejsem až tak sama. Jenomže oheň už dávno vyhasl a místnost je

chladná a tichá, když nepočítám tlukot kapek deště, narážejících v poryvech na okenní tabulku. Zachumlám se do svého propínacího svetru a vstanu. Napadne mě, že si s sebou do postele vezmu čaj, a napustím si z kohoutku další hrnek horké vody. Když jsme před dvěma lety rekonstruovali kuchyň, Gavin si chtěl pořídit směšovací baterii. Odmítla jsem to s tím, že mi přívětivé klokotání konvice připadá uklidňující. Tenhle náš rozhovor si v duchu přehrávám stále dokola a přemýšlím o tom, jestli by dnes bylo všechno jinak, kdybych tenkrát souhlasila se směšovací baterií. Kdybych byla trochu poddajnější a méně panovačná. Kdybych tolik neorganizovala rekonstrukci kuchyně a nepřiměla ho pořídit bílé lakované vintage skříňky s antracitovým ostrůvkem, i když jsem v hloubi duše věděla, že on touží po něčem současnějším.

Zhluboka si povzdechnu a vykouknu ven škvírou v těžkých záclonách v barvě mechu. V chatce naproti už se nesvítlí. Uklidňující záře v úzkém obdélníkovém okně mezi stromy je pryč a zůstává jen občasné slabé zablikání solárního světla na konci mé příjezdové cesty a nafialovělá záře venkovních svítidel pod stromy naproti. Člověk, kterého jsem viděla před několika hodinami odejít, se zatím stále nevrátil, alespoň si to myslím. Cítím se v lese úplně opuštěná. Z toho pomyšlení mě zamrazí. Spustím záclonu a s hrnkem v ruce odstoupím od okna. Chci se vrátit domů, do Manchesteru, do svého viktoriánského dvojdomku v ulici se stromořadím, s třešní na předzahrádce a obyčejným kohoutkem v kuchyni, kde to tolik miluji. Chci se vrátit ke svému životu s Gavinem a Finnem a v neděli ráno se povalovat v posteli s hrnkem kávy a novinami rozprostřenými na přikrývce. Tulit se k Finnovi, který se choulí mezi námi a na iPadu hraje Minecraft. Toužím po tom tak moc, až mi puká srdce. Myslela jsem si, že jsme šťastní.

Dřív toho dne jsem volala Finnovi přes FaceTime, a i když Gavin postával opodál, nepozdravil mě a nedal ani jinak najevo, že si mě všiml. Nastěhoval se zpátky k nám, aby dohlédl na Finna, když budu pryč, a z pohledu na něj opět v našem domě, kam patří, mi v krku nabobtnal pořádný knedlík.

Vezmu si čaj a přikročím k tomu, čeho se děším celý večer: zhasnu a zaměřím do postele.

Vzduch je tady zatuchlý, jako kdyby chatka byla několik měsíců zavřená, což zřejmě skutečně byla. Pochybuji o tom, že na rezervaci se v listopadu stojí fronta. Shodím ze sebe svetr a zachumlám se do sněhobílých příkrývek. Prošívaná saténová peřina je opravdu těžká. Jsem vděčná za teplé fleecové pyžamo. Velká manželská postel působí až příliš obrovská, když jsem v ní úplně sama. Čelo postele má v sobě zabudovaná světla, a já to svoje nechám svítit, i když jsem na čtení až moc unavená. Hlavu mám plnou všech úkolů, které mě čekají zítra. Na shromáždění veškerého obsahu a informací pro podcast mám čas jen do pátku. Pouhé čtyři dny. I když zrovna teď mi to připadá jako věčnost. Zavřu oči a představím si, jak se Finnovo drobné tělo tulí k mému. Víím, že se mu bude stýskat. Naštěstí ho ze školy bude vyzvedávat moje máma a dohlédne na něj, dokud Gavin nedorazí z práce. Uvidím ho zase v pátek večer. To pomyšlení mě požene vpřed po celý týden.

V myšlenkách se obrátím k Brendě, což je detektiv, s nímž se mám sejít zítra ráno. A pak se musím pokusit vyhledat Olivii. Chci ji překvapit, ale kdo ví, jestli se mnou vůbec bude mluvit. Po nehodě strávila Olivia měsíce v nemocnici, kde se zotavovala po mnoha operacích, které měly zabránit amputaci končetiny, a dostala do nohy také kovové šrouby. Nikdy neposkytla jediný rozhovor.

Obrátím se a zabořím tvář do polštáře. Musím se na to vyspat. Už v polospánku náhle uslyším pronikavý výkřik. Zazní

tak hlasitě, že mě okamžitě probere, a se srdcem bušícím jako zvon a celá zalitá potem se prudce posadím.

Kdo to sakra mohl být?

Další srdcervoucí výkřik a pak ticho, i když v uších mi hlasitě pulzuje krev. Vylezu z postele, přeju k oknu a roztáhnu záclony. Někdo stojí přímo za mým autem, na hlavě kapuci, takže je nemožné zahlédnout jeho tvář. Myslím, že je to tatáž osoba, kterou jsem předtím viděla se psem. Mám zavolat policii? Otočím se a popadnu z nočního stolku telefon, ale když se znovu podívám ven, nikdo tam není.

4

Olivia

Olivia se v posteli převalí, zamrká do tmy a uvažuje, co ji probudilo. V pokoji je chladno, protože matka jen zřídka kdy zapíná topení, a okno s jedinou skleněnou tabulí zařinčí ve větru. Slyší vzdálené řehtání a podupávání kopyt, což za bouřky není nic neobvyklého. Natáhne se, aby se přitulila k Wesleymu, ale jeho polovina postele je prázdná. Musel si zrovna odskočit, protože je pořád ještě vyhrátá. Zaboří obličej do polštáře a snaží se znovu usnout. Jenomže když už je jednou vzhůru, určitě nezabere, dokud se Wesley nevrátí. Minuty ubíhají, Wesley nikde a jí začíná být jasné, že bude muset vstát a zjistit, kam se poděl.

Pomalu spustí nohy na podlahu a zachvěje se, když jí od kotníku projede levou nohou bolest až ke koleni. Dokulhá ke dveřím. Chodba je temná a prázdná – když byla malá, vždycky jí kvůli temným zákoutím a vrzajícími prknům připadala strašidelná. Matčina ložnice leží na opačném konci patra a mezi oběma místnostmi jsou ještě dvě další, koupelna a jeden nezařízený pokoj, využívaný jako skladiště různého harampádí. Dveře koupelny jsou pootevřené a z místa, kde stojí, vidí, že

Wesley tam není. Šel snad dolů? Možná nemohl usnout, ale i kdyby, nepromenádoval by se tu sám: není to jeho dům. Na to je až moc zdvořilý. A i díky tomu ho její matka tak zbožňuje. Někdy má dokonce dojem, že zřejmě víc než ona sama.

S hrůzou pohlédne na schody. Celých devět měsíců po nehodě spávala dole v jídelně. Ale teď, po mnoha letech fyzioterapií a operací, může většinu času vést normální život. Alespoň po fyzické stránce, s pomocí léků proti bolesti. Ale schody, zvláště pak na konci dlouhého dne, stále dokážou dát jejímu koleni co proto. Na život s chronickou bolestí si zvykla. Po nehodě měla poškozené svaly i nervy. Vyrovnat se s citovou bolestí jí však připadalo daleko náročnější.

Pocit viny přeživišího, tak to pojmenoval její terapeut. Stihla jen pět sezení, než se v tom začal štvouat až moc do hloubky, pak musela skončit.

Zírá dolů do tmy. Neslyší nic, co by naznačovalo, že je Wesley právě tam. Musel odejít domů. Ale proč? Proč by od ní jen tak odcházel uprostřed noci a vracel se do svého depresivně působícího bytčku nad krámkem Madam Tovey, aniž by ji probudil a rozloučil se? Nic takového nikdy předtím neudělal. Vypravil si jejich rozhovor. Potichu si špitali v posteli skoro hodinu, aby nevzbudili matku. Řekla snad něco, čím se ho dotkla? Má teď on kvůli tomu jednu ze svých nálad? Ze zkušenosti ví, že ty mohou trvat klidně i celý týden. Nevypadal naštvaný ani otrávený, a ona usnula, když se mu choulila v objetí.

Otočí se a zamíří zpátky do své ložnice, kde se sesune na postel. Wesley je živý, strašlivě dominantní. V době nehody byli spolu jen něco málo přes měsíc, a poté se mu vděčně odevzdala, ohromená tím, že tenhle úžasný chlap má stále zájem s ní zůstat. Pečovat o ni. Na škole se jí líbil celé roky, jeho husté tmavé vlasy, uhrančivé modré oči a sebejistota jí imponovaly. Doslova a do písmene by ho postavila na piedestal, ale tenkrát

o ni nejevil ani ten nejmenší zájem. To se změnilo až potom, co odmaturoval a veškeré jeho záležitosti se Sally skončily, pak teprve svou pozornost obrátil k ní. Teď, když jsou starší, často má dojem, že jeho sebejistota spíš hraničí s neomaleností takového druhu, až ji z ní občas zamrazí. Ale tenkrát býval nepředvídatelný, vtipný a oblíbený po celé škole, vždycky obklopený velkou partou. Se spoustou z tehdejších kumpánů se přátelí dodnes. Chodil o třídu výš a neměl ani ponětí o její existenci. To Sally mu padla do oka jako první. Sally a její velké laní oči, bezchybná pleť a dlouhé rozevláté čokoládově hnědé vlasy, které se v dešti nikdy nekroutily tak jako ty její. Sally... Olivia pevně zavře oči ve snaze zaplašit myšlenky na svou nejlepší kamarádku. Teď opravdu nemůže myslet na Sally. A na mladého Wesleyho a cokoli z toho. Je to příliš bolestivé i po všech těch letech.

Místo toho svou pozornost zaměří na rozhovor, který předtím s Wesleym vedli. Na to, jak trval na tom, aby nemluvila s žádnou novinářkou, ať je to, kdo chce. Ne že by zrovna ji o tom musel nějak přesvědčovat. Divné jí však připadalo, jak zpanikařil při představě, že by mohla. Vždycky říkal, že by rozhovor nikomu neposkytl z úcty k ní, ale jeho dnešní chování a až téměř zoufalý výraz ji přivedly na myšlenku, že ona možná nebude jediným člověkem, který něco skrývá.

5

Dovolená snů

Stace vedro nenáviděla. Nesnášela, jak se všechno lepilo, jak se jí tričko i kraťasy přisávaly k tělu a žaludek obracel, jako kdyby snědla něco odporného. Když vystoupila z letadla, udeřilo na ni s takovou intenzitou, jako kdyby narazila do zdi, takže měla pocit, že se vůbec nemůže nadechnout. Ostatní byli vzrušením bez sebe, klábosili celou cestu z letiště až do vily, tváře lesklé potem. V podpaždích Maggiina žlutého trička temné koláče, Trevor, který by v Anglii raději umřel, než aby ho někdo spatřil v klobouku, se širokým slamákem bezstarostně posazeným na čupřině kudrnatých vlasů, a Martinova až příliš bledá hubená párátka, která neviděla od školy, vyčuhující z khaki šortek. Nedokázala se přimět k tomu, aby se připojila k dobromyslnému laškování se řidičem jejich minivanu. Bylo jí jasné, že s tímhle nikdy neměla souhlasit. Ale John-Paul ji přesvědčil.

„Tohle si nemůžeme dovolit,“ řekla mu, když poprvé téma nadnesl, s nadějí, že tím celou záležitost ukončí. Popravdě řečeno byli úplně švorc. Dovolené ve vzdálených exotických destinacích byly pro jinou sortu lidí, pro ně určitě ne. A tak se jí to zdálo v pořádku. Byla se svým životem spokojená, když si jednou

týdně vyrazili do místní hospůdky, když si přinesli jídlo s sebou k televizi, dokonce i s jejich pronajatým bytečkem nad veřejnou prádelnou, kde jim strop přímo nad postelí zdobila vlhká skvrna připomínající motýla.

Ale John-Paul nebyl jako ona. John-Paul byl jiný. To jí bylo jasné od první chvíle, kdy ho před osmnácti měsíci potkala. Byl přivandrovalec – cizinec, outsider – ale právě to ji k němu hrozně přitahovalo. Spatřovala v něm něco exotického, zřejmě díky jeho španělské matce, katolické výchově a touze po cestování. Do jejího života zabloudil doslova náhodou. Když ho poprvé potkala, řekl jí, že „jen tak prolétá městem jako stepní běžec“. A jí se líbilo, jak poeticky to zní. Takový zkrátka byl, pořád samá přirovnání a analogie, které pronášel oduševnělým hlasem s jemným španělským přízvukem. Tulák, jak říkával, jenomže pak se zamilovali a ona ho přesvědčila, aby se usadil. A on postupně přestal mluvit poeticky, už nezmiňoval své spisovatelské ambice a batikovaná trička vyměnil za kancelářskou práci a datlování do počítače. V jeho očích však občas stále dokázala zachytit onu divokost překrásného zvířete lapeného v kleci, které zoufale touží se osvobodit.

Když pak jednou přišel s tím, že jeho kamarád Derreck se přestěhoval do Thajska, kde si našel teplé místočko, a pozval je na návštěvu do své pětipokojové vily s výhledem na řeku, zrcadlil se v jeho tváři výraz takového zoufalství i naděje, že v tom nemohla nevidět určitý kompromis. „Budeme muset jen sehnat peníze na letenky, nic víc,“ prohlásil prosebným tónem a ruce mu v těch jejích žhnuly jako uhlíky. „Něco jsem si našetřil. Představ si tu romantiku. Thajsko si zamiluješ. Je to jedna z nejúžasnějších zemí na světě. Ještě nikdy jsi nebyla na podobném místě, jako je Bangkok.“ Což se nedalo zpochybnit vzhledem k tomu, že sotva vůbec vytáhla paty z domu. Podlehla však svodům jeho vyprávění o jihovýchodní Asii. Rozhodla se, že s ním